

Fieke van Berkom

Thou shalt not steal

Installatie

In 2013 en 2014 verbleef Fieke voor langere tijd in Detroit, bekend van Motown maar ook vanwege het hoge armoede- en misdaadcijfer. Fieke was nieuwsgierig naar de werkelijke staat van deze stad met zijn rijke (muziek)geschiedenis. Tijdens dagelijkse fietstochten registreerde ze het straatleven. Verhalen en materialen verzamelde ze via kunstenaars en muzikanten die ze ontmoette in het Recycle Centre waar ze een studio betrok. *Thou shalt not steal* wordt hier voor het eerst getoond.

Een gesprek in de supermarkt of een krabbel op de muur kan een inspiratie zijn voor een werk. In haar autonome werk schiet het medium fotografie vaak tekort en daarom combineert ze verzameld materiaal of tekst met haar beelden. Steeds vaker biedt ze de beschouwer op exposities een totaal beleving en beschikt ze over het vermogen om hen met een bijzondere ervaring naar huis te sturen. "Verward of verwonderd? Dat kan. Maar zeker niet onberoerd"

Fieke van Berkom (1982) studeerde aan AKV|St. Joost in Breda en woont in Eindhoven.

In 2013 and 2014 Fieke stayed in Detroit, also known as Motown, for a long period of time, because of its cultural life, high poverty and crime rate. Fieke was curious about its real living conditions given its rich (music) history. She recorded street life during daily cycling trips; she collected stories and materials through artists and musicians she met at the Recycle Center, where she moved into a studio. *Thou shalt not steal* is shown here for the first time.

A conversation in the supermarket or a scratch on the wall, all can be an inspiration for new work. For her, photography is often not sufficient enough to express her views, and therefore she combines collected material and/or text with her images. More and more during her exhibits she offers visitors a total experience thus sending them home feeling they just had a special experience. "Confused or surprised? That is possible. But certainly not unmoved"

Fieke van Berkom (1982) studied at AKV|St. Joost in Breda and currently lives in Eindhoven.

Hans Biezen

Foto's en objecten

Hans Biezen begon rond 1970 met straatfotografie. Daarna is hij meer conceptueel gaan werken. Daarmee is hij een van de eerste beeldend kunstenaars die fotografie als medium ging gebruiken. Zijn eerste tentoonstelling 'Foto's van Jet' in 1975 was de sleutel tot zijn latere werk. In 1979 publiceerde hij zijn boek *100 dagen*, een dagboek met intieme en sensuele beelden van gewone en minder gewone gebeurtenissen.

In recente projecten onderzoekt hij de werking van licht en donker en perspectief met zelfgemaakte schaalmodellen. Maar hij maakt ook gebruik van bestaande kamers. Met die dualiteit tussen geconstrueerde en bestaande ruimtes speelt Biezen. Door de foto's allemaal in groot formaat af te drukken, wordt de toeschouwer vaak op het verkeerde been gezet.

Hans Biezen (1947) woont en werkt sinds 1995 in Zweden. Hij maakte een aantal fotoboeken waaronder *Mittwoch* (1978), *100 Dagen* (1979), *Building* (2016) en *Back in time* (2017).

Hans Biezen began his career in 1970 with street photography. After a few years, he started exploring conceptual photography. This makes him one of the first visual artists to use photography as a medium in The Netherlands. His first exhibition "Photographs of Jet" in 1975 was key to his later work. In 1979 he published his book *100 Dagen* (100 days), a diary with intimate and sensual images of ordinary and less ordinary events.

In recent projects he examines the effect of light and darkness and perspective with homemade scale models, while still using existing rooms. Biezen plays with the duality between constructed and existing spaces. By printing the photos in large format, visitors are often surprised to realize it is not always as it seems.

Hans Biezen (1947) lives and works in Sweden since 1995. He made a number of photo books including *Mittwoch* (1978), *100 Dagen* (1979), *Building* (2016) and *Back in Time* (2017).

Paul Bogaers

Z.T.

Fotowerken en objecten

Associatie en suggestie spelen een belangrijke rol in het werk van beeldend kunstenaar en fotograaf Paul Bogaers. In zijn combinatie van foto's - zijn eigen maar ook gevonden snapshots, ansichtkaarten en andere reeds bestaande afbeeldingen - nodigt hij de toeschouwer uit verrassende nieuwe verbanden en betekenissen te ervaren. Evenzo worden op de afzonderlijke foto's van Bogaers associaties onthuld die in het algemeen onopgemerkt blijven achter de façade van het gewone en onbeduidende.

De recente werken van Bogaers breiden zich zelfs uit buiten het dimensionale domein tot in assemblages en installaties. Op zoek naar expressiviteit breidt Bogaers zijn foto's uit met papier, karton, hout, metaal, vezels, glas en gevonden voorwerpen. Soms verlaat hij zelfs het fotografische medium volledig. En blijven pure objecten over. Dit komt voort uit dezelfde fascinatie, de collagemethode, die delen uit verschillende werelden samenbrengt tot één nieuw beeld dat nooit eerder is vertoond.

Paul Bogaers (1961) studeerde aan de Academie voor Beeldende Vorming te Tilburg, waar hij nog steeds woont. Hij publiceerde verschillende boeken, waaronder *Upset down*, *Stereoscopic Conjunctions*, *Les Vacances de M. Rorschach* en *Onderlangs*.

Association and suggestion play an important role in the work of visual artist and photographer Paul Bogaers. With his photographic combinations – snapshots, postcards and other pre-existing images – he invites the viewer to discover surprising new links and meanings. Also revealed in his individual photographs are associations that generally remain unnoticed underneath the facade of the common and insignificant.

Bogaers' recent works are even expanding to the dimensional domain, becoming more and more into assemblages and installations. Searching for expressive power, Bogaers extends his photos with paper, cardboard, wood, metal, fibers, glass and found items. Sometimes he even abandons the photographic medium completely. Pure objects remain. This derives from his lifelong fascination with the collage method, which brings together parts from different worlds into one new image, never been seen before.

Paul Bogaers (1961) studied at Academie voor Beeldende Vorming in Tilburg, where he still lives. He published several books, including *Upset down*, *Stereoscopic Conjunctions*, *Les Vacances de M. Rorschach* and *Onderlangs*.

THEO DERKSEN

Disneyfication

Foto's

Theo Derksen is gefascineerd door de wijze waarop de openbare ruimte wordt vervormd door de installaties van afbeeldingen op groot formaat uit een andere wereld die illusies creëren. Met deze nieuwe, valse realiteiten worden problemen zoals verval, armoede en verkeersdrukte zoveel mogelijk weggewerkt en verdoezeld. Er wordt een nieuwe plaats gecreëerd waarin mensen een perfecte versie van 'de werkelijkheid' kunnen ervaren. Het proces waarbij een gebied steeds meer kenmerken krijgt van een pretpark wordt Disneyfication genoemd.

De jarenlange interesse van Theo Derksen in de relatie tussen de afbeelding en het beeld, gebouwen en mensen, werkelijkheid en fictie, juist in de publieke ruimte, ligt ten grondslag aan dit project. Derksen heeft onderzoek gedaan naar de geografische spreiding en verschillende uitingen van het fenomeen Disneyfication in de openbare ruimte in Europa, Azië en het Midden-Oosten. Zijn conclusie is dat geografische plaatsbepaling niet meer relevant is. De globalisering is een feit. Medio 2019 verschijnt zijn boek *Disneyfication*.

Theo Derksen (1954) volgde zijn opleiding aan AKV|St.Joost en woont in Nederweert. Hij heeft een aantal fotoboeken op zijn naam staan, o.a. *Ogenblikken* (1993), *Oorzaak-Gevolg* (2008), *Kind mijn kind* (2016).

Theo Derksen is fascinated by the way in which public space is distorted with installations of large-format images from another world, creating new illusions. With these new fake realities problems such as decay, poverty and traffic jams are eliminated and concealed as much as possible. A new place is created in which people can experience a perfect version of "reality". The process whereby an area gets more characteristically like an amusement park, is called Disneyfication.

Theo Derksen's years of interest in the relationship between the print and the image, buildings and people, reality and fiction, especially in public space, is the foundation of this project. Derksen has researched the geographical spread and various manifestations of the Disneyfication phenomenon in public space in Europe, Asia and the Middle East. His conclusion is that geographical positioning is no longer relevant. Globalization is a fact. His book *Disneyfication* will be published in 2019.

Theo Derksen (1954) studied at AKV | St.Joost en lives in Nederweert. He published several books, including *Ogenblikken* (1993), *Oorzaak-Gevolg* (2008), *Kind mijn kind* (2016).

Erwin Van Doorn & Inge Nabuurs

You can only scratch the surface

Foto's

De bijzonderheid van deze serie is het gevolg van de versterking die aan de basis ligt: een algemeen medium (fotografie) en een thema (landschap) wordt verstoord door een agressief, bijna sculpturaal gebaar. Toegepast door Van Doorn en Nabuurs wordt krassen een sterk artistiek gebaar, waarbij de gebruikelijke illusie van ruimte in de fotografie wordt vernietigd. We moeten het ruimtelijk waarnemen verlaten, omdat onze aandacht wordt gevestigd op de krassen die letters, lettergrepen en woorden vormen.

De ruwheid van de krassen komt, figuurlijk gezien, overeen met de manier waarop traumatische gebeurtenissen in het collectieve geheugen staan gegrift. De meeste inscripties zijn citaten van Wolfgang Borchert, een Duitse schrijver, bekend van Trümmerliteratur. "Wir sind die Generation ohne Bindung und ohne Tiefe" ("Wij zijn de generatie zonder toewijding en zonder diepgang") zei Borchert. Er is echter iets onderscheidends wat ons tegenwoordig beperkt: onze erfenis, ons post-geheugen. We leven in het tijdperk waarin continue restauratie of reconstructie van trauma ertoe heeft geleid dat het een van de bestanddelen van de Europese identiteit is geworden.

Erwin Van Doorn (1971) en Inge Nabuurs (1972) vormen een kunstenaarsduo gevestigd in Eindhoven en werken in verschillende media - van fotografie en videokunst tot overheidsinterventie. Ze slagen erin om de fragmentatie van het verleden en de vatbaarheid voor misbruik ervan vast te leggen en weer te

geven. Of, zoals de kunstenaars zeggen: 'Geschiedenis is gewoon een ander medium dat net als verf kan worden ingezet en beheerst'.

The particularity of this series results from the confusion laying at its base – a common medium (photography) and a theme (landscape) is disrupted by an aggressive, almost sculptural gesture. Applied by Van Doorn and Nabuurs, scratching becomes the strong artistic gesture, shattering the usual illusion of space in photography. We are forced to abandon the three-dimensional norm, as our attention is drawn to the cuts, letters, syllables and words.

The roughness of the scratches corresponds figuratively to the way traumatic events become imprinted in the collective memory. Most inscriptions are quotes by Wolfgang Borchert, a German writer associated with Trümmerliteratur. “We are the generation without commitment and without depth” said Borchert. There is something distinctive that bounds us nowadays – our inheritance, our post-memory. We live in an era where constant restoration or reenactment of traumatic events, like the Second World War, has resulted in becoming one of the components of the European identity.

Erwin Van Doorn (1971) and Inge Nabuurs (1972) are an artist duo based in Eindhoven, working with various media – photography, video art to public intervention. Their work manages to capture and reflect the fragmentation of the past and its susceptibility to abuse – as stated by the artists, “History is just another medium, which can be deployed and mastered like paint”.

(Originele tekst/original text: Alicja Melzacka)

Claire Felicie

Vrouwelijke Peshmerga strijders

Analoge vintageprint op barietpapier

Vroeg in mijn leven verlies ik mijn moeder. Mensen waar ik aan gehecht ben verdwijnen zonder afscheid te nemen. Het tekent mijn leven. Het proces van verlies wordt de rode draad in mijn werk. Verlies van geliefden, van illusies en dromen, van onschuld en onbevangingheid. Hoe gaan wij om met levensveranderende, ingrijpende gebeurtenissen? Fotografie is de vorm voor mij om

het voortdurend proces van verlies aan te kunnen gaan en er betekenis aan te geven.

“In 2015 zag ik op het IDFA de film *Peshmerga* van Bernard-Henri Levi. Peshmerga betekent: ‘zij die de dood in de ogen kijken’. In een regio die door mannen wordt gedomineerd bleken de Koerden vrouwelijke strijders in hun gelederen te hebben die in dapperheid en vechtlust niet onderdeden voor hun mannelijke evenknieën. Ik was onmiddellijk gegrepen door deze vrouwen. Ik herkende mijzelf in het verdriet en de strijdkracht van deze vrouwen. Zij vechten natuurlijk om hun grond te verdedigen, maar ook omdat zij geliefden verloren hebben op vaak zeer wrede wijze, en om te voorkómen dat er meer geliefden zullen vallen. De vrouwen voelden als mijn zusters ver weg. Ik wilde deze vrouwen leren kennen. In april 2017 ging ik naar Iraaks Koerdistan voor een eerste kennismaking met de Peshmerga’s: de Koerdische strijders. Ik verbleef bij een groep Nederlandse mariniers. De mariniers maakten onderdeel uit van een internationale coalitie die de Peshmerga’s traint en opleidt. De vrouwelijke Peshmerga’s bleken in leeftijd te variëren van zeer jong (18 jaar) tot redelijk op leeftijd (55 jaar) en er waren moeders en zelfs grootmoeders onder deze strijders.”

Claire Felicie (1966) heeft een aantal fotoboeken op haar naam staan, o.a. *Here are the young men* (2013) en *Only the sky remains untouched* (2016). Ze woont in Amsterdam.

At an early age I lose my mother. People I am attached to disappear without saying goodbye. It determines my life. The process of loss is the common thread in my work. Loss of loved ones, of illusions and dreams, of innocence and open-mindedness. How do we deal with life-changing, radical events? For me photography is the way to follow the ongoing process of loss and give it meaning.

“At the IDFA in 2015, I saw the film *Peshmerga* by Bernard-Henri Levi. Peshmerga means “those who look death in the eye”. In a region dominated by men, the Kurds had female combatants in their ranks who, in bravery and fighting spirit, were not inferior to their male counterparts. I was impressed by these women. I recognized myself in their grief and strength. They fight to defend their land, because they lost beloved ones, in often very cruel ways, and to prevent more deaths. The women felt like sisters living far away. I wanted to get to know these women. In April 2017 I went to Iraqi Kurdistan for a first

acquaintance with the Peshmergas: the Kurdish fighters. I stayed with a group of Dutch marines. The Marines were part of an international coalition that trains the Peshmergas. The female Peshmergas appeared to vary in age from very young (18 years) to older (55 years), some were mothers and others grandmothers.” This is their story behind the portraits.

Claire Felicie (1966) published several books, amongst others, *Here Are the Young Men* (2013) and *Only the Sky Remains Untouched* (2016). She lives in Amsterdam.

Anne Geene & Arjan de Nooy

Dodonaie

Fotografie

Mensen classificeren alles, bijna instictief. De Vlaamse arts en botanicus Rembert Dodoens (1517-1585) classificeerde planten op een unieke manier die zijn tijd ver vooruit was en grote invloed had op de wetenschappelijke wereld. 500 jaar na zijn geboorte brengen Geene en De Nooy een speelse interpretatie en een ode aan zijn werk en nalatenschap. Ze maakten recombines van de Dodonaea, een plantenfamilie naar hem vernoemd door Carl Linnaeus. Deze ogenschijnlijk onnatuurlijke resultaten zouden Dodoens waarschijnlijk licht van zijn stuk hebben gebracht: “Welck een merckhwaerdigh cruyt cruypt daer lancx der aerden...”

Aan de hand van foto's onderzoekt, verzamelt, inventariseert, archiveert en ordent Anne Geene de wereld om haar heen. Later worden de vondsten geanalyseerd en gecatalogiseerd volgens een schijnbare logica. Schijnbaar, want haar interpretatie van de gegevens is strikt persoonlijk en een knipoog naar onze drang tot ordenen en weten. In het werk van Anne Geene staat de relatie tussen fotografie en wetenschap vaak centraal. Op speelse wijze onderzoekt ze de grenzen van wetenschappelijke objectiviteit en van de fotografie als hulpmiddel hiervoor, hoewel de objectiviteit van de fotografie reeds meerdere malen in twijfel werd getrokken. Hier vindt zij haar inspiratie.

Anne Geene studeerde kunst en wetenschappen aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en vervolgde haar opleiding aan KABK in Den Haag, AKV|St. Joost in Breda en Master Photography Studies in Leiden. Arjan de Nooy studeerde

scheikunde in Leiden en Delft en vervolgde zijn opleiding aan KABK in Den Haag. Ze wonen in Den Haag.

We humans classify almost as an instinct. The Flemish physician and botanist Rembert Dodoens (1517–1585) classified plants and did this in a way that was unique at the time proving their great influence on the scientific world. Now, 500 years after his birth, Geene and De Nooy bring a playful interpretation of his work and legacy. Their unnatural photographic recombinations of *Dodonaea*, his patronymic genus, would undoubtedly have unnerved Dodoens in his classification work: “Welck een merckhwaerdigh cruyt cruypt daer lancx der aerden...” (“What a remarkable herb creepeth there along the earth...”)

Through photography Anne Geene (1983) archives, organizes, interprets and arranges the world around her. Then she analyses and catalogues this information in a seemingly logic way. The interpretation of the collected data is essentially personal and an ironic reference to our eagerness to arrange and know everything. In her work, the central theme is the relationship between the photographic image and science. She explores scientific objectivity and uses photography as a medium for this purpose, although photography’s objectivity has been questioned many times. Here lies Anne Geene’s inspiration.

Anne Geene studied art and science at the Erasmus University in Rotterdam and continued her education at KABK in The Hague, AKV|St. Joost in Breda and Master Photography Studies in Leiden. Arjan de Nooy studied chemistry in Leiden and Delft and continued his education at KABK in The Hague. They live in The Hague.

Martijn van de Griendt

Exit Wounds (as if)

Polaroidfoto’s

Door de jaren heen maakte Martijn van de Griendt polaroidfoto's van de vrouwen in zijn privéomgeving. Hij fotografeerde ze op hun meest kwetsbare momenten, zoals een schilder zijn mooiste muze portretteert. Daarnaast maakte hij polaroids van een aantal jonge modellen waarvan hij slechts kon dromen dat zij 'zijn meisjes' zouden zijn (*as if*, 'in je dromen').

“In *Exit Wounds (as if)* laat ik de vrouwen achter mijn littekens en herinneringen zien. Foto’s van voormalig geliefden, van flirts, muzen, vriendinnen en andere schoonheden. Aan hen is dit project opgedragen. Ik maak geen onderscheid. Ik toon. Ik laat de schoonheid zien van deze vrouwen. Hun kwetsbaarheid, mijn onzekerheid, mijn verlangens, mijn dromen.”

Martijn van de Griendt (1970) volgde zijn opleiding aan de School voor Journalistiek en de KABK in Den Haag. Hij maakte naam met zijn documentaire projecten over jongerenculturen. Hij heeft een aantal fotoboeken op zijn naam staan waaronder *Hassan & Hoessein* (2005), *Forever Young* (2014), *Exit Wounds (as if)* (2014), *Ik ben zeventien* (2016), *Maria I Need Your Lovin’* (2017). Over laatstgenoemde project maakte hij een documentaire.

Over the years, Martijn van de Griendt has made polaroid photographs of the women in his life. He photographed them at their most vulnerable moments as a painter portrays his most beautiful muse. He also made polaroid photos of a number of young models that he could only dream of calling 'his girls' (*as if*, meaning 'in your dreams').

“In *Exit Wounds (as if)* I show the women behind my emotional scars and memories. Photos of former lovers, of flirts, muses, girlfriends and other beauties. This project has been dedicated to them. I make no distinction. I show. I show the beauty of these women. Their vulnerability, my insecurities, my desires, my dreams.’

Martijn van de Griendt (1970) studied at the School for Journalism and the KABK in The Hague. He became famous with his documentary projects about youth cultures. He published a lot of photo books including *Hassan & Hussein* (2005), *Forever Young* (2014), *Exit Wounds (as if)* (2014), *I am seventeen* (2016), *Maria I Need Your Lovin’* (2017), for which he also made a documentary.

Noortje Haegens

On the Way (video)

Beyond trees (video)

Sculptural oaks (foto)

En dan is er even niets... een beweging, een rimpeling, een moment dat wordt aangehouden om voldoende tijd te nemen voor het bepalen van wat werkelijk waarde heeft. Noortje Haegens is de kunstenaar die een rustpunt in de ongeschreven partituur van onze natuurlijke zoektocht aangeeft. Haar videowerken ontkennen de snelheid van de dagelijkse tredmolen, ze staan stil in hun beweging. Een beweging die je pas kan zien als je zelf stil staat. Ze is geen ateliermens, daar komt de inspiratie niet. Het wandelen is een essentieel onderdeel van de werkmethode van Noortje, en een belangrijk uitgangspunt om grip te krijgen op haar omgeving. Wat de grondering is voor een schilderij is voor haar het wandelen: de basis voor het kunstwerk.

Sculptural oaks

“Het droge heuvelachtige landschap is bezaaid met kurkeiken. Ze hebben een opvallende verschijning. Een culturele vervreemding. De bomen zijn als sculpturen in het landschap. Vlak na het verwijderen van de schors lijken de bomen te bloeden van het geweld dat hen is aangedaan. Of mogelijk zelfs schamen ze zich voor hun ontblote lichamen. Door een zekere traagheid ben ik omringd door deze merkwaardige schepsels. Dit landschap is meer dan een decor. Het draagt een zekere raadselachtigheid van het leven in zich.”

Noortje Haegens (1985) volgde haar opleiding aan AKV | St. Joost te Breda, de stad waar ze nu woont. In 2017 gaf ze het boekje *Works* uit.

And then there is nothing... just a movement, a ripple, a moment maintained to appreciate what is truly valuable. Noortje Haegens is an artist who directs us to an intermission in the unwritten choices we make in our natural quests. In denial of the daily routine her moving images come to a standstill. Then, if you pause for a moment, you will notice the movement. She doesn't find her inspiration in her studio. Hiking is an essential part of how Noortje works. It is also an important starting point to get a grip on her environment. What primer means to painting, is what hiking means to her artwork.

Sculptural oaks

“The dry hilly landscape is dotted with cork oaks. They have a striking appearance. A cultural alienation. The trees are like sculptures in the landscape. Just after the bark has been removed, the trees seem to bleed from the violence that has been done to them. Or possibly they are ashamed of their naked bodies. By a certain slowness I am surrounded by these remarkable creatures. This landscape is more than just a decor. It carries a certain mystery of life.”

Noortje Haegens (1985) studied at AKV | St. Joost in Breda, where she currently lives. In 2017 she published the booklet *Works*.

Risk Hazekamp

Time stands still

Analoge zwart-wit foto

In 1968 in Mexico Stad leerde mijn peetoom mijn peettante kennen. Ze namen beiden deel aan de Olympische Spelen die daar plaatsvonden; hij als roeier van de Holland Acht en zij als schoonspringster.

Tien dagen voor de opening van de Olympische Spelen vond één van de meest tragische gebeurtenissen in de geschiedenis van Mexico plaats: *La Noche de Tlatelolco*. Dit bloedbad in de wijk Tlatelolco werd in opdracht van de Staat uitgevoerd. Tot op heden is niet duidelijk hoeveel studenten, demonstrerende burgers en toevallige passanten er zijn omgekomen. Schattingen lopen in de honderden. De officiële dossiers blijven gesloten.

Het werk van Risk Hazekamp draait om de complexe en voortdurend veranderende relatie tussen het lichaam en het beeld. Lange tijd stond gender centraal, niet alleen als onderwerp, maar ook als een theoretisch onderzoekskader. De vragen geformuleerd met betrekking tot het thema gender werden vervolgens toegepast op andere sociale kwesties en sinds 2010 werkt Hazekamp aan projectgebaseerde visuele denkprocessen om systemen te veranderen door een combinatie van persoonlijk activisme, analoge fotografie en intersectioneel denken.

Risk Hazekamp (1972) volgde haar opleiding aan Willem de Kooning Academie in Rotterdam en de Jan van Eyck Academie in Maastricht. Ze woont en werkt afwisselend in Den Haag en Berlijn.

In 1968 in Mexico City my godfather met my godmother. They both participated in the Olympic Games that took place there. He was a rower of the Holland Eight and she was a diver.

Ten days before the opening of the Olympic Games, one of the most tragic events in Mexico's history took place: *La Noche de Tlatelolco*. This massacre in the Tlatelolco district was commissioned by the State. To date, it is not clear how many students, demonstrators and accidental passersby have died. Estimates run in the hundreds. To this day, the official files remain closed.

The work of Risk Hazekamp revolves around the complex and constantly changing relationship between the body and the image. For a long time, gender was the central element, not only as a subject, but also as a theoretical research framework. The questions formulated on the theme of gender were then applied to other social issues. Since 2010 Hazekamp has been working on project-based visual thinking processes to change systems through a combination of personal activism, analogue photography and intersectional thinking.

Risk Hazekamp (1972) studied at Willem de Kooning Academy in Rotterdam and at the Jan van Eyck Academy in Maastricht. She lives and works alternately in The Hague and Berlin.

Wiesje Peels

Nest

Zwart-wit foto's

“De afgelopen jaren heb ik gewerkt aan een serie existentialistische zwart-wit beelden, die ik intuïtief maak in intieme situaties met mijn kinderen en relaties, op basis van een persoonlijke behoefte of speelsheid. Het is een verzameling van visuele raadsels. Het zijn poëtische, soms surrealistische beelden, mysterieus en grillig. Waarom maak ik ze? Als ontsnapping, een manier van omgaan met hersenpijnen, komen ze voort uit de aangename behoefte om te

reageren op of grip te krijgen op het leven. In de loop der jaren heb ik deze foto's gemaakt en werd mijn dochter er een natuurlijk onderdeel van. Ze is niet alleen een model dat wordt afgebeeld in een bepaalde situatie, ze heeft er ook inhoudelijke invloed op. Ze spiegelt zichzelf, als puber in ons familieleven. De beelden die ik zelf maak en de beelden die ik samen met mijn dochter maak stellen vragen maar geven niet meteen antwoord.

Geïnspireerd op het boek *Droom in het woud* (1957) van fotografe Ata Kando, werken we samen aan een beeldverhaal over gevoelens en stemmingen die een metafoor vormen voor de universele waarden van het leven.”

Wiesje Peels (1975) volgde haar opleiding aan AKV|St. Joost en woont in Breda. Ze werkte eerder o.a. aan projecten "*Mimus*, (wat in 2014 in boek verscheen) en *Gogh Flow*.

“In recent years I have worked on a series of existentialist black-and-white images, which I intuitively create in intimate situations with my children and relationships, based on a personal need or playfulness. It is a collection of visual riddles. They are poetic, sometimes surrealistic, mysterious and capricious images. Why do I make them? As an escape, a way of dealing with brain pains, they arise from the pleasant need to respond to or get a grip on life. Over the years while I made these photos my daughter became a natural part of it. She is not only a model that is depicted in a certain situation, she also has a substantive influence on it. She mirrors herself as a teenager in our family life. The images I make myself and the images I make together with my daughter ask questions but do not give an immediate answer.

Inspired by the book *Dream in the Forest* (1957) by photographer Ata Kando, we work together on a story through photos about feelings and moods that form a metaphor for the universal values of life.”

Wiesje Peels (1975) studied at AKV|St. Joost and lives in Breda. She has previously worked (among other things) on projects "*Mimus*, (which appeared in a book in 2014) and "*Gogh Flow*".

Willem Popelier

PARIS ERROR

Foto's

Op 13 november 2015 waren Willem Popelier en zijn vrouw aan het eten in het kleine café La Belle Équipe in Parijs. Het was druk en lawaaiig, dus ze zagen af van een dessert en gingen vervroegd naar de hotelkamer aan de overkant van de straat. Daar aangekomen hoorden ze harde knallen. Willem keek uit het raam en was getuige van een van de terroristische aanslagen van die avond. In totaal 21 mensen zijn die avond gestorven in La Belle Equipe en nog eens 109 mensen op andere plekken in Parijs (zoals in de Bataclan).

De kant van terroristen wordt in de media vaak belicht. Zelden wordt de kant van slachtoffers getoond, anders dan dat ze worden gebruikt als ooggetuigenverslagen. De ervaring en het gevoel van de dagen en maanden daarna blijft abstract en ongrijpbaar. Het project PARIS ERROR gaat in op deze ongrijpbaarheid.

Willem Popelier (1982) is een kunstenaar die fotografie gebruikt als medium. Zijn focus ligt op de mechanismen en de politiek van representatie. Hij onderzoekt de algemeen geaccepteerde manieren waarop foto's worden gebruikt en hoe identiteit wordt weergegeven en waargenomen door middel van fotografie. Zo richt hij zich vooral op de populaire beeldcultuur, het alomtegenwoordige imago en de effecten daarvan op de samenleving.

Willem Popelier studeerde aan KABK in Den Haag en AKV | St. Joost in Breda. Hij woont in Utrecht en heeft een aantal fotoboeken op zijn naam staan, o.a. *This is Willem Popelier* (2012) en *The Do-It-Yourselfie Guide* (2015).

On November 13, 2015 Willem Popelier and his wife were having dinner in the small café *La Belle Équipe* in Paris. It was crowded and noisy, so they cancelled desert and decided to leave and walk to their hotel room across the street. As soon as they arrived they heard loud bangs. Willem looked out the window and witnessed one of the terrorist attacks of that evening. In total, 21 people died that night at *La Belle Équipe* and another 109 died in other places in Paris (like in the Bataclan).

The perspective of the terrorists is often emphasized in the media. Rarely is the perspective of the victims shown, otherwise than as eyewitness reports. The experience and feeling of the days and months afterwards remains abstract and elusive. The PARIS ERROR project addresses this elusiveness.

Willem Popelier (1982) is an artist working with photography. His focus is on the mechanisms and politics of representation. He researches the generally accepted ways in which photos are used, and how identity is represented and perceived through photography. Thus making his focus mostly on popular culture, the ubiquitous image and its effects on society.

Willem Popelier studied at Royal Academy of Art in The Hague and AKV|St. Joost in Breda and lives in Utrecht. He published several photo books including *This is Willem Popelier* (2012) and *The Do-It-Yourselfie Guide* (2015).

Martin en Inge Riebeek

Art doesn't earn Money, Art only burns Money

Installatie (video, foto's, neon)

Het belang van geld. De echte waarde van geld in uiteenlopende levens en werelden. Twaalf gesprekken met mensen uit alle delen van de wereld. Koffieverkoopster Irina Litvinenko, die zo graag een mooie glimlach zou hebben. De aanslag op living statue Alex Agee en het verhaal van de Amerikaanse prepper Malcolm Allred die zich voorbereidt op het einde der tijden. De Londense Galia Kollektiv vraagt zich af waarom geld heel gemakkelijk over grenzen gaat, terwijl dat juist voor mensen steeds moeilijker wordt. Over het harde leven van de Keniaanse Margret Njoki, haar zus Esther en nichtje die in de steek zijn gelaten door hun ouders en hongerlijden. En met Khaisar Umai Mirza die opgroeide in kindertehuizen, en nu voor de Indiase spoorwegen passagiers zoekt die van de trein zijn gevallen. Voor elke dode krijgt hij twee dollar. Je hoofd boven water houden; daar draait het om in het leven. Daarom moet de Chinese Man Chui Yan van haar moeder ook een opleiding kiezen die toekomst biedt. In plaats van danseres wordt ze verpleegster. Want: *"Art doesn't earn money, art only burns money."* (Duur: 28 minuten)

Kunstenaars Martin en Inge Riebeek: *"Met The Essential registreren we de essentie van het leven. Gezondheid, geluk en toeval, kinderen: thema's die vaak benoemd worden als essentie. Maar hoe belangrijk is geld? Dat is de gemeenschappelijke deler in deze serie portretten."*

Martin (1957) en Inge (1964) Riebeek studeerden beiden aan AKV|St. Joost in Breda en wonen in Tilburg.

The importance of money. The true value of money in different lives and worlds. Twelve conversations with people of all parts of the world. As a kid Eduardo dreamt of becoming like Scrooge Mc Duck swimming in a lot of money. And now he is. Abandoned Margret works very hard but gets paid too little. She cannot even buy some food for her sister, who is a teen mother. Khaisar grew up in children's homes and now works for the India railways. He searches for people who fell off the train. For every dead person he receives two dollars. It's all about surviving. The girl Man wanted to become a dancer. But her mom told her: "Dancing is only for the rich, not for poor people like us." *"Art doesn't earn money, art only burns money."* (Duration: 28 minutes)

Artists Martin and Inge Riebeek: "With the portraits in *The Essential* we document the essence of life. Health, happiness, coincidence, children: these themes are often mentioned as the essence. But how important is money? This is the subject for this series of portraits."

Martin (1957) and Inge (1964) Riebeek both studied at AKV|St. Joost in Breda. They live in Tilburg.

Ilse Schrama

Hof van Eden

Foto's

"Geïnspireerd door de natuur en de documentaires van David Attenborough, struinde ik door de tekst van Genesis. *De Hof van Eden* werd een expeditie door de verbeelding, een lustoord waar de instinctieve verlangens van mensen, planten en dieren vrijuit worden gevierd. De foto's worden voorgesteld als moderne mozaïeken. Aan de oppervlakte presenteren de elementen zich als een mantel voor een ander onderzoek naar de alternatieve, ongedefinieerde ruimte.

Het fascineert me wat je met een paar lijnen kunt oproepen zonder het gevoel van een foto kwijt te raken. Deze techniek heb ik de laatste tien jaar ontwikkeld."

Ilse Schrama (1964) studeerde Nederlands aan de Universiteit van Amsterdam en woont nu in Kuitaart (Zeeland). Ze heeft een aantal fotoboeken op haar naam staan, o.a. *Het Orfische Verlangen* (2011) en *Biblical Inspirations* (2016). Religie is sinds lang een onderwerp in de fotografie van Ilse Schrama. Zij

maakte series over het boeddhisme in Laos en Myanmar, reportages over de islam in Nederland, Iran en New York en een serie foto's over voorouderverering in Vietnam.

“Inspired by nature and David Attenborough’s documentaries, I explored the text of Genesis. *The Garden of Eden* became an expedition through the imagination, a pleasure resort where the instinctive desires of people, plants and animals are freely celebrated. The photos are presented as modern mosaics. On the surface the elements present themselves as a means for another investigation into the alternative, undefined space. It fascinates me what you can achieve with a few lines without losing the feeling of a photo. I have developed this technique in the last ten years.”

Ilse Schrama (1964) studied Dutch Language and Literature at Amsterdam University and currently lives in Kuitaart (Zeeland). She published several photo books, including *Orphic Desire* (2015) and *Biblical Inspirations* (2016). Religion has long been a subject in the photography of Ilse Schrama. She made series about Buddhism in Laos and Myanmar, reports on Islam in the Netherlands, Iran and New York and a series of photos about ancestor worship in Vietnam.

Helen Sear

Pastoral Monuments (foto's)

Moments of Capture (video)

Pastoral Monuments bestaat uit een selectie van meer dan 80 wilde bloemen geplukt in één enkel veld in de buurt van het huis van de kunstenaar op het platteland van Wales. Het project is geïnspireerd op zoutdrukken van wilde bloemen gerangschikt in serviesgoed uit de jaren 1850 van botanicus en fotograaf Mary Dillwyn. Helen Sear heeft deze vroege vorm van analoge fotografie gecombineerd met digitale technologieën en drukinkten. Hiermee weet zij de schoonheid van deze vaak over het hoofd geziene ongekultiveerde bloemen nieuw leven in te blazen. Door een proces van bewerken, drukken en opnieuw fotograferen, worden de bloemen en de vazen als het ware één.

Moments of Capture is een video met momentopnamen als onderwerp, geïnspireerd op zoutdrukken uit de jaren 1850 van de fotografenfamilie Dillwyn.

Helen Sear (1955) studeerde Fine Art aan de Reading University en de Slade School, University College London. Ze woont in Wales. “Elke nieuwe serie toont een nieuwe reeks uitdagingen die haar fascinatie voor ambacht en onze kijkgewoonten biedt.” (Citaat David Company)

Pastoral Monuments consists of a selection of over 80 wild flowers picked in a single field near the artist’s home in rural Wales. Initially referencing the botanist and photographer Mary Dillwyn, whose photographs from the early 1850’s often featured wild flowers arranged in domestic crockery, Helen Sear has combined processes referring to early analogue photography, with digital technologies and printing inks to re-present the beauty and intensity of these often-overlooked uncultivated flowers. Through a process of handling, pressing and re-photographing, the flowers and their containers become connected in a material sense, across the surface of the image.

Moments of Capture is a video inspired by salt prints from the 1850s by the Dillwyn family of photographers.

Helen Sear (1955) studied Fine Art at Reading University and the Slade School, University College London. She lives in Wales. “Each new series presents a new set of challenges that offer up her fascination with craft and our habits of looking.” (Quote David Company)

Studio Huid & Haar

Good Blood (performance)

Video: Niels Groenendijk

Studio Huid & Haar is een samenwerking tussen kunstenaars Hanneke Wetzer en Bas Berends. Naast een gemeenschappelijke interesse voor huid en haar delen zij ook een fascinatie voor het minimalistische en het absurde. De performances van Wetzer en Berends zijn spannend om te zien vanwege de zelfkwelling qua podiumvrees en aan henzelf opgelegde compulsief obsessieve taken.

Good Blood is een twee uur durende performance waarin instructies worden uitgevoerd, zoals opgesteld door de Braziliaanse kunstenaar en activiste Lygia Pape:

“Twee personen zitten in een stoel tegenover elkaar. Beiden houden een rood ijsblok vast. Op een gegeven moment zal het ijs van een van hen eerder smelten. Die persoon zal het goede bloed zijn.”

Studio Huid & Haar is a collaboration between two artists, Hanneke Wetzer and Bas Berends. In addition their common interest in skin and hair, they also share a fascination for the minimalist and the absurd. The performances of Wetzer and Berends are exciting to see because of the self-torture with stage fright and self-imposed compulsive obsessive tasks.

Good Blood is a two-hour performance in which instructions are given, as prepared by the Brazilian artist and activist Lygia Pape:

“Two people sit down in a chair in front of each other. Both are holding a cube of red ice. At a certain moment, one ice cube will melt before the other. That person will be the good blood.”